

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή προέβη σε μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής η οποία χορηγήθηκε από το ΕΤΠΑ για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1994 έως 31ης Δεκεμβρίου 1999 προς το Βασίλειο του Βελγίου, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για την υλοποίηση του προγράμματος προληπτικής προστασίας από τις πλημμύρες στους ποταμούς Ρήνο και Meuse στο πλαίσιο της κοινοτικής πρωτοβουλίας Interreg II/C.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως.

Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν πληρούνται οι σχετικές με τη δημοσιονομική διόρθωση προϋποθέσεις του άρθρου 24, παράγραφος 2, του κανονισμού 4253/88⁽¹⁾. Κατά την προσφεύγουσα, η ως άνω διάταξη δεν παρέχει στην Επιτροπή εξουσία δημοσιονομικής διορθώσεως για διοικητικά σφάλματα ή φερόμενα ως ανεπαρκή συστήματα διοικήσεως και ελέγχου. Προβάλλεται, περαιτέρω, ότι έστω και εάν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 24 αφορά διοικητικά σφάλματα ή ανεπαρκή συστήματα διοικήσεως και ελέγχου, δεν συντρέχει λόγος δημοσιονομικής διορθώσεως. Δημοσιονομική διόρθωση δικαιολογείται, αφενός, όταν οι «παρατυπίες», όπως τις διαπιστώνει η Επιτροπή, έχουν ή θα μπορούσαν να έχουν αρνητικές επιπτώσεις στον προϋπολογισμό της Ένωσης. Κατά την ενάγουσα, τα παράτυπα μέτρα που διαπιστώνει η Επιτροπή δεν συνιστούν τέτοια περίπτωση. Αφετέρου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν διαπιστώθηκε παράβαση του κοινοτικού δικαίου σε σειρά προγραμμάτων που αμφισβητήθηκαν στο ίδιο πλαίσιο.

Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, προβάλλεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί εν προκειμένω να προβεί σε κατ' αποκοπή και κατά παρεκβολή δημοσιονομική διόρθωση δυνάμει του κανονισμού 4253/88. Η προσφεύγουσα προβάλλει συναφώς ότι, όπως προκύπτει από το σαφές γράμμα του άρθρου 24, αυτό εφαρμόζεται σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και σε επακριβώς υπολογίσιμα ποσά.

Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας καθώς και μη επιτρεπόμενη επέκταση της αποφάσεως σε περισσότερα κράτη με συνέπεια ένα κράτος μέλος να φέρει αναγκαστικά την ευθύνη για τις παραλείψεις άλλου κράτους μέλους.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ. L 374, σ. 1).

Προσφυγή της 8ης Μαρτίου 2010 — Γερμανία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-116/10)

(2010/C 134/70)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: J. Möller και U. Karpenstein, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2009) 10675 της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 2009 για τη μείωση της συνδρομής που χορήγησε, σύμφωνα με την απόφαση C(97) 1120 της Επιτροπής, το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ) για τον στόχο 2-πρόγραμμα Nordrhein-Westfalen (1997-1999) στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή μείωσε τη συνδρομή που χορήγησε το ΕΤΠΑ για τον στόχο 2-πρόγραμμα Nordrhein-Westfalen (1997-1999) στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως για να στηρίξει την προσφυγή της.

Ως πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένα τα πραγματικά περιστατικά. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή συμπεριέλαβε εσφαλμένα ποσά στον υπολογισμό του ποσοστού σφάλματος που έλαβε ως βάση.

Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζεται ότι δεν συντρέχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 24, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88⁽¹⁾ για διόρθωση της χρηματοδοτήσεως. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η διάταξη αυτή δεν παρέχει στην Επιτροπή το δικαίωμα διενέργειας διορθώσεων της χρηματοδοτήσεως λόγω διοικητικών σφαλμάτων ή φερομένων ως ανεπαρκών διοικητικών και ελεγκτικών συστημάτων. Περαιτέρω, υποστηρίζεται ότι και για άλλους λόγους δεν μπορεί να γίνει λόγος για διόρθωση της χρηματοδοτήσεως στην έκταση αυτής

στην οποία προέβη η Επιτροπή. Αφενός, οι «αντικανονικότητες», που αποτελούν εν προκειμένω αντικείμενο των αιτιάσεων της Επιτροπής, μπορούν να δικαιολογήσουν διορθώσεις της χρηματοδοτήσεως μόνον εφόσον επηρεάζουν ή έχουν επηρεάσει αρνητικά τον προϋπολογισμό της Ένωσης. Αυτό δεν συμβαίνει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, στην περίπτωση των συμπεριφορών που αποτελούν το αντικείμενο των αιτιάσεων της Επιτροπής. Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά πολλά από τα προγράμματα που αποτελούν το αντικείμενο των αιτιάσεων, δεν υφίσταται ούτε στην ουσία παραβίαση του κοινοτικού δικαίου.

Ως τρίτος λόγος ακυρώσεως υποστηρίζεται ότι η Επιτροπή δεν είχε, σύμφωνα με τον κανονισμό 4253/88, το δικαίωμα να προβεί σε κατ' αποκοπή και κατ' εκτίμηση διορθώσεις της χρηματοδοτήσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι η σαφής διατύπωση του άρθρου 24 του εν λόγω κανονισμού αναφέρεται σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και ποσά δυνάμενα να υπολογισθούν αριθμητικά.

Στο πλαίσιο του τελευταίου λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γινόταν δεκτό το παραδεκτό των κατ' αποκοπή και κατ' εκτίμηση διορθώσεων της χρηματοδοτήσεως, αυτές *in concreto* δεν είναι νόμιμες. Υποστηρίζεται, συναφώς, ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε ότι οι συμπεριφορές που αποτελούν το αντικείμενο των αιτιάσεων της είναι «εγγενείς στο σύστημα», ούτε ανταποκρίνονται οι κατ' αποκοπή διορθώσεις της χρηματοδοτήσεως στην αρχή της αναλογικότητας.

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφιστάμενων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374, σ. 1).

Προσφυγή της 8ης Μαρτίου 2010 — ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-120/10)

(2010/C 134/71)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: ClientEarth (Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο), Transport & Environment (Βρυξέλλες, Βέλγιο), Ευρωπαϊκό Γραφείο Περιβάλλοντος (Βρυξέλλες, Βέλγιο) και BirdLife International (Βρυξέλλες, Βέλγιο), (εκπρόσωπος: S. Hockman QC, Barrister)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αποφανθεί ότι η καθής παρέβη τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 (¹) και τον κανονισμό (ΕΚ) 1367/2006 (²).

— να αποφανθεί ότι οι λόγοι αρνήσεως προσβάσεως σε ορισμένο έγγραφο βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 πρέπει να εκτίθενται με γραπτή απάντηση εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών της αποτελούμενης από δύο στάδια διοικητικής διαδικασίας, άλλως δεν μπορούν να προβληθούν νομίμως για τη θεμελίωση εξαιρέσεως, διότι θα διέφευγαν του δικαστικού ελέγχου.

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2010 [SG.E3/MM/psi Arés (2010)70321], με την οποία η Επιτροπή δήλωσε την πρόθεσή της να μην παράσχει στους προσφεύγοντες πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα που περιείχαν περιβαλλοντικά πληροφοριακά στοιχεία.

— να υποχρεώσει την καθής να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα που ζητήθηκαν και προσδιορίστηκαν κατά την εξέταση της αιτήσεως της 15ης Οκτωβρίου 2009, της επιβεβαιωτικής αιτήσεως της 17ης Δεκεμβρίου 2009 και σε όλα τα έγγραφα που καταρτίστηκαν κατά τη διάρκεια της ανωτέρω εξέτασεως, αμελλητί και χωρίς οποιαδήποτε απόλειψη σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 και

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα των προσφευγόντων, συμπεριλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων των παρεμβαινόντων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, οι προσφεύγοντες ζητούν, δυνάμει του άρθρου 263 της Συνθήκης ΕΕ, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Φεβρουαρίου 2010, με την οποία η καθής δήλωσε την πρόθεσή της να μην παράσχει στους προσφεύγοντες πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα που περιείχαν περιβαλλοντικά πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την εκπομπή αερίων θερμοκηπίου λόγω παραγωγής βιοκαυσίμων, τα οποία κατήρτισε και/ή χρησιμοποίησε η Επιτροπή σύμφωνα με την οδηγία 2009/28/ΕΚ (³).

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

Πρώτον, παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, λόγω μη εμπρόθεσμης παροχής προσβάσεως σε έγγραφα ή γνωστοποιήσεως των λόγων αρνήσεως της ανωτέρω προσβάσεως. Η αίτηση υποβλήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2009. Η καθής απέρριψε μερικώς την αίτηση, παρέχοντας πρόσβαση σε τέσσερα έγγραφα και αρνούμενη την πρόσβαση σε περίπου διακόσια έγγραφα. Οι προσφεύγοντες αμφισβήτησαν τη βάση της απορριπτικής αποφάσεως. Στις 9 Φεβρουαρίου 2010, ημερομηνία παρελεύσεως της προθεσμίας που προβλέπει ο κανονισμός, η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει πρόσβαση στα υπόλοιπα έγγραφα ή να εκθέσει λεπτομερώς νόμιμους λόγους αρνήσεως της παροχής προσβάσεως σ' αυτά.